

קונטרס

אִשָּׁה כְּשֶׁרָה

יגלה מה זו אשה כשרה, שעל ידה יזכו להצליח בגשמיות וברוחניות, ויעודד ויחזק את כל בעל ואשתו לחיות בשלום ובאהבה.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבינו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

הַכְּתוּבָת לְהַשִּׁיג אֶת הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה
וְכָל סֵפֶרֵי אֲדַמוֹ"ר מוֹהַר"ן מְבַרְסֶלֶב זי"ע
וְסֵפֶרֵי תַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים

* * *

בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל
יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסֶלֶב
גְּלִיל

* * *

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית
מְתִיבְתָא הַיְכָל-הַקְּדוֹשׁ — חֲסִידֵי בְרֶסֶלֶב

Mesifita Heichal Hakodesh
Chasidei Breslov
1129-42nd STREET
Brooklyn N.Y 11219

* * *

באמצעות הדואר לפי הכתובת:
"קרן הדפסה והפצה"
ת.ד. 8065 אשדוד
ובמספר טלפון: 03/6765235

קוֹנְטֵרִס

אִשָּׁה כְּשֶׁרָה

בְּנוֹתֵי הַיְקָרוֹת! חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אוֹמְרִים
(סִנְהֶדְרִין יט:): כָּל הַמְּלַמֵּד בֶּן חֵבְרוֹ תוֹרָה, מַעֲלָה
עָלָיו הַפְּתוּב כְּאֵלוֹ יְלָדוֹ. וְלִכֵּן בְּעֵת שְׂאֵנִי מְדַבֵּר,
אֲנִי רְגִיל לֹאמֹר: "בְּנֵי הַיְקָרִים", "בְּנוֹתֵי הַיְקָרוֹת",
כִּי סוֹף כָּל סוֹף מָה אֲנִי מְלַמֵּד אֶתְכֶם — רַק תּוֹרָה
וְאַמוּנָה וְשִׂמְחָה וְהִנְהָגָה בְּחַיִּים. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים
אוֹמְרִים (תְּנָא דְבִי אֵלֵיהּ רַבָּה ט:): אִיזוּהִי "אִשָּׁה
כְּשֶׁרָה"? כָּל שְׂעוֹשָׂה רְצוֹן בְּעֵלָה; רַבְּנֵנוּ ז"ל אוֹמֵר
(לְקוּטֵי-מוֹהֲרָן, חֶלֶק א', סִימָן רסד): לְמַעֲלָה בְּשָׂמַיִם
הַנְּשָׂמוֹת שֶׁל הַבַּעַל וְהָאִשָּׁה הִיוּ נִשְׁמָה אַחַת,
וּמִשִּׁיּוֹרְדוֹת לְמִטָּה — מִתְּפַצְלוֹת; הָאִישׁ, הַזָּכָר,
יּוֹרֵד דְּרָף זוּג הוֹרִים אַחַד, וְהָאִשָּׁה, הַנְּקֵבָה, יּוֹרֵדֶת
דְּרָף זוּג הוֹרִים אַחֵר. עַד שֶׁמְּחַבְּרִים אוֹתָם יַחַד —
אוֹרֵף זְמַן רַב, וְעַל זֶה אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים

(סנהדרין כב): קָשָׁה זְוִיגוֹ שֶׁל אָדָם פְּקָרִיעַת יָם סוּף.
 בַּעַת קָרִיעַת יָם סוּף, הָיָה קַטְרוּג גָּדוֹל בַּשָּׁמַיִם,
 הַסֵּמ"ךְ-מ"ם צָעַק: הִלְלוּ עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְהִלְלוּ
 עוֹבְדֵי זָרָה (עֵינֵי יִלְקוּט וְאַתְחַנֵּן תַּתְּכַח), מִה פִּתְאֹם
 לַעֲשׂוֹת לַעַם יִשְׂרָאֵל גָּסִים?! אֲבָל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא חָמַל עֲלֵיהֶם, וְשָׁלַח מִנְהִיג הַדּוֹר, שֶׁהוּא מֹשֶׁה
 רַבְּנּוּ, אֲשֶׁר הוּא לַחַם אֶת מַלְחַמַת יִשְׂרָאֵל וְנִצַּח.
 אוֹמֵר רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן פט),
 שֶׁהַצְּדִיק הוּא הַשֹּׁדֵךְ הַמְּשֻׁדָּךְ בֵּין גַּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.
 וְלָכֵן (מִלְּאָכִי ב, ז): "כִּי שִׁפְתַי כִּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת,
 וְתוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ" — רֵאשִׁי תְבוּת: שִׁדּוּךְ;
 צְרִיכִים לָבוֹא אֶל הַצְּדִיק וְלִשְׁמַע תוֹרָה מִפִּיו,
 וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא מְזוּג אֶת הַזְּוִיגִים. כְּשׂוֹזְכִים כְּבָר
 לְמַצָּא אַחַד אֶת הַשְּׁנִי, הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה מִתַּחְתָּנִים —
 אִיזוֹ שְׂמֻחָה הִיא זו! אֵין עוֹד שְׂמֻחָה כְּיוֹם
 הַנִּשְׁוֹאִין, אִזּוֹ הַחֲתָן וְהַכֶּלֶה שְׂמֻחִים וְעַלְיִזִּים שְׂזוּכֵי
 לְמַצָּא זֶה אֶת זֶה. אִם שְׁנֵיהֶם זוֹכִים — הַשְּׂמֻחָה הַזֹּאת
 נִמְשָׁכֶת עַל כָּל הַחַיִּים, הָאִישׁ עוֹזֵר לְאִשָּׁה, וְהָאִשָּׁה
 עוֹזֵרֶת לְאִישׁ. חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים אוֹמְרִים (ירוּשְׁלָמִי
 בְּרֻכּוֹת ט'): אִי אֶפְשָׁר לְאִישׁ בְּלֹא אִשָּׁה, וְאִי אֶפְשָׁר
 לְאִשָּׁה בְּלֹא אִישׁ, וְאִי אֶפְשָׁר לְשְׁנֵיהֶם בְּלֹא שְׂכִינָה;
 אִם רוֹצִים לְהַצְּלִיחַ בְּנִשְׁוֹאִין, אִם רוֹצִים שְׂתַהַיָּה

הצִלְחָה בַּבַּיִת, צָרִיכִים לְהַשְׁתַּדֵּל שֶׁהַשְׂכִּינָה תִּהְיֶה בַּבַּיִת, תָּמִיד יִזְכְּרוּ בְּנֵי הַזֶּוּג שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא בְּתוֹךְ הַבַּיִת. וְאִימְתִי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ נִמְצָא בְּתוֹךְ הַבַּיִת? כְּשֶׁאֶחָד מִוְתֵר לְשָׁנֵי בְּחַיֵּי הַנְּשׂוּאִין מְגִיעִים לְעֵתִים לְכָל מִינֵי אֵי הַבְּנוֹת וְנִכּוּחִים, כִּי הָרִי שְׁנִיָּהֶם — הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה, הֵם שְׁנֵי עוֹלָמוֹת אַחֲרִים, וְשְׁנֵי טְבָעִים שׁוֹנִים — מִצַּד הַגּוּף, כִּי מִצַּד הַנְּשָׂמָה הֵם אֶחָד, כִּי הֵיוּ בְּשָׂמִים נְשָׂמָה אַחַת, אָבֵל מִצַּד הַגּוּף הֵם שְׁנֵי טְבָעִים אַחֲרִים. הָאִישׁ בָּא מִזֶּוּג הוֹרִים שֶׁהֵיוּ כְּעֶסְנִים, קִמְצָנִים, עֲצוּבִים, וְהָאִשָּׁה בָּאָה מִזֶּוּג הוֹרִים, שֶׁתָּמִיד הֵיוּ וַתְּרָנִים וְשִׂמְחִים וּבְעֲלֵי חֶסֶד. אוֹ לְהִפּוֹךְ — הָאִישׁ בָּא מִזֶּוּג הוֹרִים שִׂמְחִים, בְּעֲלֵי צְדָקָה, וְהָאִשָּׁה בָּאָה מֵאֲנָשִׁים רָעִים וְאַכְזָרִיִּים, קָשֵׁי יוֹם וְכוּ', וְאִין זֶה קָל, פֶּעַם מִצַּד הָאִישׁ זֶה הַטּוֹב, וּפֶעַם מִצַּד הָאִשָּׁה זֶה הַטּוֹב, וְלְהִפּוֹךְ — פֶּעַם מִצַּד הָאִישׁ נֹכַע הִרְע וּפֶעַם מִצַּד הָאִשָּׁה בָּא הִרְע. וְעַל גִּקְדָּה זֶה צָרִיכִים לְעֵבֵד — שֶׁהֵן הָאִישׁ וְהֵן הָאִשָּׁה יְהִיוּ וַתְּרָנִים. בְּדֶרֶךְ כָּלֵל לְאִשָּׁה יֵשׁ שֶׁכָּל יוֹתֵר מִן הָאִישׁ, וְכִמְאֶמְרָם ז"ל (גְּדָה מֵה:): אִשָּׁה — בִּינָה יִתְרָה נִתְּנָה לָהּ. הִיא מְבִינָה יוֹתֵר מֵהָאִישׁ, וְלָכֵן אָנוּ מוֹצְאִים שֶׁאִשָּׁה נַעֲשִׂית גְּדוּלָה בֵּת שְׂתִים-עֶשְׂרֵה וְיוֹם אֶחָד, וְהָאִישׁ נַעֲשִׂה

גדול בן שלש-עשרה ויום אחד. אשה מפקחת יותר בשנה, וזו המציאות! ולכן תמיד צריכים לזכור — מי שפקח, הוא יודע איך להצליח בחיים.

החיים קשים מאוד מאוד, לכל אחד ואחד מאתנו יש הנסיונות הקשים והמרים שלו, הירידות והנפילות, הסבל שסובל, ומה מחזיק זוג — איש ואשה יחד? הקדוש-ברוך-הוא. אם מכניסים בתוך הבית את הבורא יתברך שמו, ותמיד מדברים רק מהקדוש-ברוך-הוא, יודעים שהקדוש-ברוך-הוא מסתכל עלינו תמיד, עד כדי כך, שאומרים חכמינו הקדושים (חגיגה ה:) על הפסוק (עמוס ד, יג): "ומגיד לאדם מה שחזו" — אפלו שיחה יתרה שבין איש לאשה, מגידים לו ביום הדין. אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רלט), שזה ראשי תבות: שלו"ם — ו'מגיד ל'אדם מ'ה ש'חזו"; השלמות בין איש לאשתו, שתמיד יהיה ביניהם שלום. אומרים חכמינו הקדושים (שבת י.): שמו של הקדוש-ברוך-הוא שלום; אם רוצים שיהיה שלום-בית, צריכים להכניס את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית, זו צריכה להיות עקר השיחה בתוך הבית, לדבר תמיד רק ממנו יתברך.

ובית שמדברים רק מאתו יתברך, מאמונה, בית
 כזה מצליח, כשילדים שומעים תמיד לדבר רק
 מהרבון כל עולמים, ומהשגחתו הפרטית, הם
 גדלים בריאים, ונכנס בהם בטחון עצמי, לא-כן
 אם הילדים עדים למריבות ולקטטות בין ההורים,
 ומכל שכן וכל שכן, חס ושלום, שמפנים זה את זה
 וכו', ומקללים ומנבלים פיהם זה על זה, רחמנא
 לצלן, אוי להם לילדים היוצאים מן הבית הזה.
 ולכן אומרים חכמינו הקדושים (תנא דבי אליהו רבה,
 פרק ט'): איזוהי "אשה פְּשֵׁרָה"? העושה רצון
 בעלה. מהו רצון בעלה? אומרים חכמינו הקדושים
 (אבות ב, ד): בטל רצונה מפני רצונו, כדי שיבטל
 רצון אחרים לרצונה; אדם צריך לבטל רצונו
 לגמרי לרצונו יתברך, אז הקדוש-ברוך-הוא מבטל
 את רצון אחרים לרצונו. עקר השלמות בזה
 העולם, שהבעל — האיש, יבטל את רצונו לרצון
 הבורא יתברך שמו. ויקום להתפלל שחרית במגן
 דיקא, ירוץ להתפלל באמצע היום, באמצע
 עבודתו, באמצע טרדותיו — מנחה במגן דיקא,
 ירוץ בערב, אחר יגיעה וטרחה, אחר בלבולים,
 להתפלל ערבית במגן דיקא. וזה נקרא שעושה
 רצונו יתברך — שיגדל זקן ופאות, זהו רצונו

יִתְבָּרַךְ, שְׁיִשְׁמַר עֲצָמוֹ לֹא לְגַנֹּב, לֹא לְגָזֵל, לֹא
 לַעֲשׂוֹת עוֹל לְזוּלָּתוֹ, זֶה נִקְרָא שְׁעוֹשֶׂה רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ.
 שְׁיִקְבַּע עֲתִים לַתּוֹרָה, שְׁיִלְמַד בְּכָל יוֹם חֲמֵשׁ וָרִשִׁי
 עִם הַתַּרְגוּם, שְׁיִלְמַד בְּכָל יוֹם פָּרָק אוֹ שְׁנַיִם
 מִשְׁנֵיאוֹת, שְׁיִלְמַד בְּכָל יוֹם דֶּף אוֹ שְׁנַיִם גְּמָרָא,
 שְׁיִלְמַד בְּכָל יוֹם הִלְכָה, זֶהוּ הַרְצוֹן שֶׁל הַבוֹרָא
 יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ! שְׁיִקְיִם אֶת הַמְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה,
 זֶהוּ רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ. וְכָל שְׂאֵדָם זוֹכֶה וְעוֹשֶׂה אֶת
 רְצוֹן הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מִהֲפֹךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
 שְׁפָלָם עוֹשִׂים רְצוֹנוֹ. וּמִי זֶה כֵּלָם? אֲשֶׁתּוֹ. וְלִכֵּן
 אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סוֹטָה מ:ט): אוֹיְבֵי אִישׁ
 — אֲנָשֵׁי בֵּיתוֹ. מִי הֵם אוֹיְבֵי הָאָדָם שְׂכּוֹאֵב לוֹ
 עֲלֵיהֶם? אֲנָשֵׁי בֵּיתוֹ, כִּי כָּךְ אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוֹשִׁים (יוֹמָא ב.): בֵּיתוֹ זוֹ אֲשֶׁתּוֹ. אִם הָאֵשֶׁה
 בְּכַעַס וְרִצִּיחָה עַל בַּעְלָהּ, וַיֵּשׁ בֵּינֵיהֶם מְרִיבוֹת, וְאִין
 בֵּינֵיהֶם אֲהָבָה וְאַחֲדוּת, זֶה הַצַּעַר הַכִּי גָדוֹל. עִם כָּל
 זֹאת אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרֵאשִׁית רַבָּה, פָּרָשָׁה
 נד): "בְּרִצוֹת ה' דְּרַכִּי אִישׁ, גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלִים עִמּוֹ"
 (מְשָׁלִי טז, ז) — זוֹ אֲשֶׁתּוֹ. אִם אָדָם עוֹשֶׂה רְצוֹן
 הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁתּוֹ תִּשְׁלֵם עִמּוֹ. וְלִכֵּן זֶהוּ
 הַפְּרוּשׁ: אִיזוּהִי "אֵשֶׁה כְּשֶׁרָה" — כָּל שְׁעוֹשֶׂה
 רְצוֹן בַּעְלָהּ. כְּשֶׁהַבַּעַל מִשְׁתַּוְּקֵק לְהַתְּפַלֵּל בְּמַגִּין,

ואִשְׁתּוֹ עוֹזֶרֶת לוֹ, כְּשֶׁהִבְעֵל רוֹצֵה לְלַמַּד תּוֹרָה,
 ואִשְׁתּוֹ מְסִיעֶת עַל יְדוֹ, וְהִיא לְעֹזֵר וְלִתְמִיכָה
 בְּעִבּוּרוֹ — שְׂכָרָה גְדוֹלָה מְאֹד, עַד שְׂאוּמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֻכּוֹת יז.): גְּדוֹלָה הַבְּטָחָה
 שֶׁהַבְּטִיחַן הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְנָשִׁים — יוֹתֵר
 מֵאֲנָשִׁים. נָשִׁים בְּמָה זֹכֵינִן? בְּאֶקְרוּיֵי בְּנֵייהוּ לְבִי
 כְּנִישְׁתָּא, בְּזֶה שְׂמַעוֹרְרוֹת אֶת הַיְלָדִים לִילָף
 לְתַלְמוּד תּוֹרָה וְלִבְיַת-סֵפֶר, וּמַחְכּוֹת עַל בְּעֻלֵיהֶם
 שִׁישׁוּבוּ מִמְּקוֹם לַמוּדָם. בְּזֶה מְקַבְּלוֹת שְׂכָר גְּדוֹל
 יוֹתֵר מִן הַבְּעֵל. וְלָכֵן אֵיזוּהִי "אִשָּׁה כְּשֶׁרָה"?
 הַעוֹשֶׂה רְצוֹן בְּעֻלָּה; אֵיזוּהוּ רְצוֹן? שְׂעוֹשֶׂה רְצוֹנוֹ
 יִתְבָּרֵךְ, שְׂמֵת־פֶּלֶל שְׁחֵרִית, מְנַחֶה, עַרְבִית בְּמִנְיָן,
 לוֹמֵד תּוֹרָה וּמְקַיֵּם מְצוּוֹת וְכוּ'. אָבֵל אִם הַבְּעֵל
 מִתְחִיל לְזַלְזֵל בַּמְצוּוֹת, מִתְחִיל לְנַגֵּעַ בְּזֻקָן וּבַפְּאוֹת,
 הָאִשָּׁה צְרִיכָה לַעֲמֹד עַל הַמְשָׁמֵר וְלֹא לְהִסְפִּים לָזֶה
 וְכוּ', כְּשֶׁהִבְעֵל אֵינּוּ רוֹצֵה לְהִתְפַּלֵּל שְׁחֵרִית, מְנַחֶה,
 עַרְבִית בְּבֵית-הַכְּנֶסֶת, עַל הָאִשָּׁה לְמַחֹת עַל כֶּף וְלֹא
 לְהִסְפִּים, אֲלֹא לְהִיּוֹת חֲזָקָה בְּעִנְיָן זֶה מְאֹד, וּלְחַזְקוֹ
 וּלְעוֹדְדוֹ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ קִלְיָה כְּבַח־מוֹרָה,
 וְשִׁילָף לְהִתְפַּלֵּל בְּמִנְיָן אֶת כָּל הַתְּפִלוֹת, כִּי כָּף
 אוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֻכּוֹת ו.): כָּל הַרְגִיל
 לְבוֹא לְבֵית-הַכְּנֶסֶת וְלֹא בָּא יוֹם אֶחָד, הַקְּדוּשׁ-

ברוך-הוא משאיל בו. למדים מכאן —
 כשמתפללים במנין, נמשכת על האדם השגחה,
 ומהי? שהקדוש-ברוך-הוא משגיח עליו; אם אדם
 לא בא יום אחד לבית-הכנסת, הקדוש-ברוך-הוא
 שואל עליו, ואם רואה שהוא חולה — אזי
 ממשיך לו רפואה, ואם רואה שאין לו פרנסה
 ומחלה נע ונד, תכף-ומיד מזמן לו פרנסה ומשלם
 חובותיו. וכן אם הבעל הולך ללמד תורה והאשה
 עוזרתו — היא מקבלת את השכר שנה בשנה.
 ולכן איזוהי "אשה כשרה"? העושה רצון בעלה.
 ואיזהו רצון? לעשות רצונו ותברך!

על האשה לראות תמיד את הטוב של הבעל.
 ואם יהיה לו טוב — יהיה לה טוב. ומהו טוב?
 אומרים חכמינו הקדושים (עבודה זרה יט:): אין
 טוב אלא תורה; אין יכולים לתאר ולשער מעלת
 התורה, אשר היא מופכת את האדם, ומלמדת אותו
 מדות טובות, ומטהרת אותו ממדות רעות, ומצילה
 אותו מכל מיני פגעים רעים, וממשיכה לו חיים
 ועשירות. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א'):
 מי שזוכה ללמד תורה, נמשך עליו חן. רואים בעל
 הלומד ומתמיד בתורה, חוט של חן משוף על

פָּנָיו, וְהִנְהִיגְתוּ בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ, וְאוֹהֵב אֶת יְלָדָיו וְכוּ'.
 וְזוֹ מַעֲלַת הָאִשָּׁה הָעוֹזֶרֶת לְבַעֲלָהּ לְקַיֵּם רְצוֹנוֹ
 יִתְבָּרַךְ. עַל הָאִשָּׁה לְדַעַת, שֶׁהַבַּעַל הוּא הַמְּלַךְ
 בְּבֵית, וְאִם הַבַּעַל הוּא מֶלֶךְ, אֲזִי הָאִשָּׁה מַלְכָּה.
 אָבֵל אִם הָאִשָּׁה מַחְזֶקֶת אֶת בַּעֲלָהּ כְּעַבֵּד — הַבַּעַל
 מַחְזִיקָה כְּשִׁפְחָה. הַחַיִּים הֵם דוֹ סְטֵרִיִּים, כְּפִי
 שֶׁהָאִשָּׁה מַתְנַהֶגֶת עִם בַּעֲלָהּ, כִּי בַּעֲלָהּ מַתְנַהֵג
 עִמָּה. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (תְּמוּרָה טז):
 אִשָּׁה, כִּיֹּן שָׂאִין לָהּ תְּבוּאָה בְּתוֹךְ בֵּיתָהּ — מִיַּד
 צוֹעֶקֶת. וְאִסּוּר שִׁיקְרָה דְּבַר כְּזָה. הֲלֹא הַבַּעַל אֵינוֹ
 רוֹצֵה שְׁלֹא לְהִבְיֵא פְּרִנְסָה, וְהוּא מִיֵּאֵשׁ וְשָׁבוּר
 וְסוֹבֵל עֲלֻבוֹנוֹת, וְאִם הָאִשָּׁה עוֹד מְצִיקָה לוֹ, חֲזִיו
 מְרוּרִים כְּלַעֲנָה. חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אוֹמְרִים (בִּיצָה
 לב:): כֹּל מִי שֶׁאֲשַׁתּוֹ מוֹשְׁלַת עָלָיו, חֲזִיו אֵינָם
 חַיִּים. הֵיִתְכֵן שֶׁאִשָּׁה תִּשְׁלַט וְתִרְדֶּה בְּבַעֲלָהּ?! הֲלֹא
 הָאִשָּׁה צְרִיכָה לְהִיֹּת עוֹזֶרֶת לְבַעֲלָהּ. אִם אִשָּׁה
 הוֹלְכַת בְּצוּרָה כְּזוֹ, שֶׁהִיא לוֹ לְעֶזֶר בְּכֹל עֲנִינָיו —
 הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת וְהֵן בְּרוּחָנִיּוֹת, זֹו נִקְרָאת "אִשָּׁה
 כְּשֶׁרָה" — הָעוֹשֶׂה רְצוֹן בַּעֲלָהּ. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוּשִׁים (סְנֵהֲדָרִין עו:): הָאוֹהֵב אֶת אִשְׁתּוֹ כְּגוּפוֹ,
 וְהַמְּכַבְּדָה יוֹתֵר מְגוּפוֹ, עָלָיו הַכְּתוּב אוֹמֵר: "וַיִּדְעַתָּ
 כִּי שְׁלוֹם אֶהְיֶךָ"; אָבֵל כְּדִי שֶׁהַבַּעַל יֵאֱהָבָה, עָלֶיהָ

לְאַהֲבֵהוּ אוֹתוֹ וּלְכַבְּדוֹ. אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים
 (יְבָמוֹת סג:) : אִשָּׁה יָפָה — אֲשֶׁרִי בַעֲלָהּ, אִשָּׁה רָעָה
 — צָרַעַת לְבַעֲלָהּ. וְלָכֵן עַל כָּל אִשָּׁה לְסִיעַ לְבַעֲלָהּ,
 וְכִיצַד? עַל־יְדֵי שְׁתַּדְּבַר עִמוֹ תָּמִיד דְּבוּרֵי אֲמוּנָה
 וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וְאִף שְׂשִׁית־פָּרַע וְיִצְעַק וְכוּ' וְכוּ',
 עָלֶיהָ לְהַרְגִיעוֹ וְלוֹמַר לוֹ: "בַּעֲלֵי הַיֶּקֶר! תִּדַע לָךְ
 שֶׁהַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מְנַהֵיג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים,
 בְּצַדִּיק וּבְמִשְׁפָּט, וְכָל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלֵינוּ זֶה מִמֶּנּוּ
 יִתְבָּרַךְ, וְאִם עוֹבְרַת עָלֵינוּ עֲנִיּוֹת, אֲזִי אֶתְפַּלֵּל אֲנִי
 בְּקֶרֶן זָוִית אַחַת וְאַתָּה בְּקֶרֶן זָוִית שְׁנֵי, וּבּוֹדָאי
 יִשְׁמַע הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא תְּפַלְתֵּנוּ". זֶה נִקְרָא זוּג
 מְאֹשֵׁר, זוּג לְמוֹפֵת, אֲבָל הַכֹּל תְּלוּי בְּאִשָּׁה, כִּי
 אִיזוּהִי "אִשָּׁה בְּשֵׂרָה"? הָעוֹשֶׂה רְצוֹן בַּעֲלָהּ.
 וּבּוֹדָאי אִם הַבַּעַל רוֹצֵה לְבַלּוֹת בְּמִקְוֵמוֹת הַמְטַנְפִים
 וְהַמְזוּהָמִים, עַל הָאִשָּׁה לְעַמֵּד חֹזֵק עַל הַמְשָׁמֵר, וְלֹא
 לְהִתִּיר לוֹ, אִם רוֹצֵה לְהִסִּיר אֶת הַזָּקֵן וְהַפְּאוֹת,
 עָלֶיהָ לֹא לָתֵת לוֹ דָּבָר זֶה, וּלְהִזְהַר בְּעֲנָנָן זֶה מְאֹד,
 כִּי אִשָּׁה הִיא קַלַּת דַּעַת, וְתַכְּף כְּשֶׁהַבַּעַל מִתְקַרֵּר
 מִיְהָדוֹת וּמִתְחַבֵּר לְחֻבְרָה רָעָה וְכוּ', גַּם הִיא
 נִמְשָׁכַת אַחֲרָיו, אֲשֶׁר זוֹ טְעוֹת חַמּוּרָה, וְאִין זוֹ אִשָּׁה
 בְּשֵׂרָה, כִּי אִינָה עוֹשֶׂה רְצוֹן בַּעֲלָהּ, אֲלֹא הַפֶּךָ מִזֶּה,
 כִּי רְצוֹן בַּעֲלָהּ לַעֲשׂוֹת רְצוֹן הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא,

כִּי רָצוֹן בְּעֵלָהּ לַעֲשׂוֹת רָצוֹן הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
לְהִיּוֹת נְכֹלָל בְּאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא.

וְלָכֵן אֲבַקֵּשׁ אֶתְכֶן, בְּנוֹתֵי הַיְקָרוֹת! עֲמִדְנָה
אֵיתָנוֹת בְּבֵיתְכֶן, שְׁתַּהֲיֶה אֲהָבָה גְדוּלָה בֵּינָכֶן
לְבַעֲלֵיכֶן, וּתְכַבְּדֶנָּה וּתְיַקְרְנָה אוֹתָם, אֲזִי תִרְאִינָה
כַּמִּים הַפְּנִים לַפְּנִים, בְּעֲלִיכֶן יֵאָהְבוּ אֶתְכֶן. וּתְעוֹרְנָה
לָהֶם בְּמִלָּה טוֹבָה וְכוּ', מִסְפִּיק מֵה שֶׁהֵם סוֹבְלִים
עַלְבוֹנוֹת וּבוֹשׁוֹת מִבֵּית וּמִבְּחוּץ, וּתְחַזְקֶנָּה אוֹתָם
בְּאִמּוּנָה, וּתְעוֹרְרֶנָּה אוֹתָם שְׂיֵצְאוּ לְקֶרֶב יְהוּדִים אֶל
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְגַם אֶתֶן תְּצַאנָה בְּחוּץ לְקֶרֶב
בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁזֶה הַמְצָוָה שֶׁל הַפְּצַת אוֹר רַבְּנוּ ז"ל
בְּעוֹלָם — הֵן הַבְּעַל וְהֵן הָאִשָּׁה, שְׂיֵצְאוּ לְפָרְסָם
אֶת אוֹרוֹ הַקְדוּשׁ שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שְׁנֹשְׁלַח אֶל
דוֹרוֹתֵינוּ אֵלָיו לְהַצִּיל אֶת כָּל הַדוֹר מִכְּפִירוֹת
וְאִפְיקוֹרְסוֹת, וּמִנְאוּף, שְׁקוּץ, זְהוּם וְתַעֲוִב; כִּי
בְּאֵמֶת פָּלְנוּ חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה, פָּלְנוּ עָשִׂינוּ הֶבְלִי
הֶבְלִים בְּחַיִּים, וּמִבְקָשִׁים אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
שְׂיִמְחַל לָנוּ, כִּי רָצוֹנָנוּ לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה, וְאֵינָנו
יודְעִים הַדְרָךְ וְהַשְׁעַר וְהַפֶּתַח לְהִכָּנֵס אֵלָיו יִתְבַּרַךְ,
אֵינָנו יודְעִים כִּיצַד לְתַקֵּן הַמְעַנּוֹת? בָּא רַבְּנוּ ז"ל
וְאוֹמֵר (חַיִּי-מוֹהַר"ן, סִימָן תִּמְזו): בְּזֶה שְׁתַּקְרְבוּ

אחרים, הבעל יקרב גברים, והאשה תקרב נשים תחת פנפי השכינה, בזה ימחל לכם הקדוש-ברוך-הוא על כל העוונות. ולדאבוננו, אנו מלאי חטאים ועוונות, עשינו הרבה שטיות וכו', עברנו על רצונו יתברך, חללנו שבת, אכלנו טרפות ונבלות, ולא שמרנו טהרת המשפחה, לא הלכנו בצניעות, נבלנו פינו, והנה אנו רוצים לשוב בתשובה שלמה ולקבל על עצמנו על מלכות שמים, ולטהר את הבית מכל מיני טנפת ולכלוף, עלינו להוציא מהבית את כלי המשחית טלויזיה, וידיאו, אינטרנט, שיכולים לראות בזה כל מיני תועבות רעות, עלינו לבער טמאה זו מתוך הבית, ובפרט שהילדים לא יחקו אותנו בזה, עלינו לעשות כל שביכולתנו להחדיר אמונה בתוך הבית, שנהיה דגמא אישית חיובית לילדים. ואומרים חכמינו הקדושים (ספה נו): שותא דינוקא בשוקא או דאבוה או דאמיה; ולכן אם מדברים לשון הרע ורכילות בבית, גם הילדים יחקו אותנו בזה. ולכן איזוהי "אשה בשרה"? שעושה רצון בעלה; ואיזהו רצון? לעוררו ללמד תורה, לקיים מצוות, שילך ויצא לחזק ולעודד יהודים אחרים, וגם אתן תצאנה לחזק נשמות ישראל, אינכן יודעות איזו

זכות היא זו! העקר להתחזק במצבים הכי קשים, כי אין בית שאין שם קטטות ומריבות, והצרה הגדולה ביותר היא קנאה המביאה לידי שנאה ורציחה. וכן אמרו חכמינו הקדושים (מגלה יג.): אין אשה מקנאת אלא בירך חברתה, ולכן איזו "אשה כְּשֶׁרָה"? העושה רצון בעלה, ומהו? שזוכה לעשות את רצונו יתברך, ומהו? קיום התורה והמצוות, בזה צריכה האשה לעזור לבעלה.

הדבר העקרי בבית — הצניעות. אין עוד יותר חשוב אצלו יתברך כצניעות האשה. אנו חיים היום בדור מאד מאד קשה, דור שהערב-רב מתפשט בין עם ישראל, ומי זה? עמלקים, שאינם מזרע ישראל, אינם בוחלים לדבר פתוח נגד הקדוש-ברוך-הוא, אינם מפחדים לעקר את השבת מנשמות ישראל, אינם חוששים מלטמא את בני ובנות ישראל בזמה. ולכן העקר להזהר לא לילך באפנת הגויים, עלינו למסר נפשנו לדעת שאנו אחרים, איננו ככל הגויים, אלא אנו יהודים מאמינים בני מאמינים, ומוכנים למסר נפשנו בשביל הקדוש-ברוך-הוא. ולכן נקראת האשה 'עקרת הבית', כי היא עקרו של הבית, כל הבית

סוֹכֵב סְבִיבָה, וְעַל־כֵּן עָלֶיהָ לְהַקְפִּיד עַל צְנִיעוּתָהּ
 בְּמָאד מְאֹד, וּכְמֵאמָרָם ז"ל (בַּמִּדְבָּר רַבָּה, פָּרָשָׁה א',
 סִימָן ג'): אִשָּׁה שֶׁהִיא מְצַנַּעַת עֲצָמָה בְּתוֹךְ הַבַּיִת,
 אֶפְלוּ הִיא יִשְׂרָאֵלִית, רְאוּיָה לְהַנָּשֵׂא לְכַהֵן, וְתַעֲמִיד
 כְּהֲנִים גְּדוֹלִים. וְכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (יוֹמָא
 מו.): קַמְחִית זַכְתָּה שְׁהִיוּ לָהּ שְׂמוֹנָה בָּנִים, שְׁכֻלָם
 הָיוּ כְּהֲנִים גְּדוֹלִים, שְׂאֵלוּהָ, בִּיצֵד זַכִּית לְזֶה שְׁבַנְיָךְ
 יְהִיו כְּהֲנִים גְּדוֹלִים, וַיִּכְנָסוּ לְבֵית־הַמִּקְדָּשׁ לִפְנֵי
 וְלִפְנֵים? עֲנֵתָה וְאָמְרָה: מִיָּמִי לֹא רָאוּ קוֹרוֹת בֵּיתִי
 שְׁעָרוֹת רְאִשֵׁי. כְּתוּב בְּזֹהָר (נִשְׂאָ כָּכו.): קָלְלָה תָּבוֹא
 עַל בַּעַל שְׂמַתִּיר לְאִשְׁתּוֹ שֶׁיִּתְגַּלֵּוּ שְׁעָרוֹתֶיהָ לְבַחוּץ,
 וְאִם זֶה בַּבַּיִת, מִכָּל שְׁכֵן בַּחוּץ; כָּל הַצָּרוֹת שֵׁישׁ
 בְּבֵית יְהוּדִי, זֶה רַק מִחֲמַת שֶׁהָאִשָּׁה הוֹלֶכֶת בְּגִלְוֵי
 שַׁעַר, וְאִם, חֵס וְשָׁלוֹם, הַבַּעַל מְשַׁדְּלָהּ לְזֶה, חָלִילָה,
 אֵל לָהּ לְוַתֵּר בְּעֵנֵן זֶה, חֵס וְשָׁלוֹם, כִּי בַעַל הַרוּצָה
 כָּךְ, הוּא קָל שְׁבַקְלִים, וְהַעֲנֵשׁ שְׂמַקְבָּלִים — הוּא
 נוֹרָא וְאִים, שֶׁהֵילְדִים אֵינָם בְּרִיאִים, וַיּוֹרְדִים
 וּמַדְרָדְרִים, וְעוֹזְבִים אֶת הַיְהוּדוֹת, וְנוֹטְלִים סָמִים,
 וּמִי רוּצָה בְּזֶה?! וְזֶהוּ עֲנִישָׁה שֶׁל אִשָּׁה, שֶׁאֵינָהּ
 מִקְפֹּדֶת עַל כִּסּוּי שַׁעַר בְּשִׁלְמוֹת הָרְאוּיָה וְכו'. אָבֵל
 אִיזוֹ "אִשָּׁה פְּשֵׁרָה"? שְׁעוֹשָׂה רְצוֹן בַּעֲלָהּ, וּמַהוּ?

רצון הקדוש־ברוך־הוא. וכרגע שאינו עושה רצונו
יתברך, זו כבר הקללה הכי גדולה.

ועליכן לעמד איתנות על כל פרט ופרט
מהיהדות, אל תכנסנה בביתכן שום מוצר שאין
עליו הכשר של בית־דין ירא ה', ולא שיהיה חתום
בסתם הכשר של רבנות, של 'רע־בנים', שמרמים
את הבריות, אלא צריכים לראות שהמזון בבית
יהיה כשר בהכשר מהדרין מן המהדרין, ויהיה
המטבח כשר בתכלית הכשרות, בשר נפרד וחלב
נפרד, פיור לבשרי וכיור לחלבי, וצריכים להקפיד
היכן קונים בשר, פי היום מוכרים בשר חמורים
וגמלים, בשר שפנים וסוסים בהכשר 'רע־בנים'.
ולכן צריכים לשמר מאד מאד איזה אכל נכנס
הביתה, וזה תפקיד האשה. וכן צריכים לשמר על
טהרת המשפחה, על האשה ללמד פעם בשבוע
הלכות נדה, כדי שתהיה בקיאה בזה, פי זהו עון
חמור מאד וגובל בכרת, ומצוה זו מסרו רק לאשה,
פי היא סופרת, כמו שפתוב: "וספרה". היא יודעת
מתי השבעה נקיים, ואם משטה בבעלה, היא
מקבלת את הענש. ולכן אנו רואים שנשים צעירות
מקבלות מחלה ממארת, לא עלינו וכו', ושאר

צרות וכו', ועל-פֶּן על האשה לשמר טהרת המשפחה, ולהיות חזקה בזה במאד מאד. וחכמינו הקדושים אומרים (שבת יג:), שאליהו הנביא בא לבית-הכנסת, ושמע שאשה צורחת וצווחת, ומחזקת את תפלין בעלה ואומרת: בעלי למד הרבה תורה, וקיים מצוות בהדור, ולמה מת בקצור ימים?! וקבלה עליו? תברך, שאלה אליהו הנביא: תאמרי, איך היה בימי גדתך, האם נגע בך? וענתה: חס ושלום. ואיך היה בשבעה נקיים? וענתה: ישנו באותה מטה, ולא נגענו זה בזה. ענה ואמר: ברוך המקום וכו'. פי גם בימים אלו צריכים להזהר מאד. ולכן איזו "אשה פְּשֵׁרָה"? כל שעושה רצון בעלה, ומהו? רצון המקום ברוך הוא, להקפיד על קלה כבחמורה, לבטל עצמו לגמרי אליו? תברך, וממילא יבטל רצון אחרים לרצונו, והכל יבוא על מקומו בשלום.

ולכן אבקשכן מאד, בנותי היקרות! תקבלנה על עצמכן לעשות רצון הבעל, שהבית יהיה רגוע, אם תיטיבו עם בעליכן — לכן יהיה טוב, אבל אם תמרוו חיהם — לכן יהיה רע תמיד. ולא חשוב באיזה מקום תהיינה, אומרים חכמינו

הַקְדוּשִׁים (תַּעֲנִית כּא): אֵין הַמָּקוֹם מְכַבֵּד אֶת
הָאָדָם, אֶלָּא אָדָם מְכַבֵּד אֶת מְקוֹמוֹ. אֵין זֶה מְשֻׁנָּה
הֵיכָן אֲתָן גְּרוּת, אֲתָן יְכוּלוֹת לְגוֹר בְּעִיר גְּדוּלָּה,
אֲבָל יִשְׁנֵן הַרְבֵּה מְרִיבוֹת בַּבַּיִת, אִז מַה שְׂוִים
הַחַיִּים? ! וְלִכֵּן אֲבַקֶּשְׁכֵּן מְאֹד מְאֹד, אִם רְצוֹנְכֵן
בְּחַיִּים טוֹבִים, חַיִּים נְעִימִים, הֵינִינָה נָשִׁים כְּשֵׁרוֹת,
אִיזוּהִי "אִשָּׁה כְּשֵׁרָה"? כֹּל שְׁעוֹשֶׂה רְצוֹן בְּעֵלָּה.
וּמַהוּ רְצוֹן הַבַּעַל? לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ. עֲמֻדָּנָה
חִזָּק עַל הַצְּנִיעוּת בַּבַּיִת, עַל הַכְּשֵׁרוֹת בַּבַּיִת, עַל
טְהָרַת הַמִּשְׁפָּחָה בַּבַּיִת, עַל הַשְּׂמִיחָה בַּבַּיִת, לְדַבֵּר
עִמָּהֶם יָפָה וּלְהַסְבִּיר לָהֶם. אֲבָל עֲלִיכֵן לְהִיּוֹת
חִזְקוֹת בְּאִמּוֹנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לֹא לַעֲזוֹב
אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ כְּרַגַע, עֲלִיכֵן לְקַנּוֹת לַעֲצָמְכֵן בְּטַחֲוֹן
עֲצָמִי. מַמָּה בָּא שְׂאִשָּׁה נִשְׁבָּרַת? כִּי אֵין לָהּ בְּטַחֲוֹן
עֲצָמִי, וְחוֹשֶׁשֶׁת שְׁבַעֲלָה יַעֲזֹבָנָה, אִף אֵין לָכֵן
לְחַשֵּׁשׁ כָּלֵל, אִם תְּהֵינָה חִזְקוֹת בְּאִמּוֹנָה בְּבוֹרָא,
וּתְחִזְקָנָה וּתְעוֹדְדָנָה אֶת בְּעֲלִיכֵן, תִּרְאִינָה אֵילוֹ
בְּעֵלִים יִהְיוּ לָכֵן, עֲלִיכֵן לְשַׂמְחֵם וּלְעוֹדְדֵם, וְלֹא
לְצַפּוֹת שֶׁהֵם יַעֲשׂוּ כֵן לָכֵן, אֲתָן תְּתַחֲלָנָה, וְאִז
תּוֹכַחְנָה אֵילוֹ בְּעֵלִים יְקָרִים יֵשׁ לָכֶם, אִיזָה חֵן וְיָפִי
שֶׁל בַּיִת יֵשׁ לָכֵן, אֲשֶׁר זֶה הַבְּרָכָה הַגְּדוּלָּה בְּיוֹתֵר.
כְּתוּב בְּזִהַר (חֻלְק ג' נב): מֵאֵן דְּזָכִי בְּאִשָּׁה מִשְׁכַּלֶּת,

זוכה בכלא. מה זה אשה בעלת שכל? שמונתת תמיד, ואינה מחפשת חסרונות בבעלה, זו נקראת אשה נבונה וברת דעת, לא-כן אשה שוטה תמיד מחפשת מומים וחסרונות בבעלה.

בנותי היקרות! רצוני עז מאד, שיהיה לכן שלום-בית, שתעזרנה לבעליכן, שתהיינה בחינת איזו "אשה כשרה"? העושה רצון בעלה. הינו שתדאגנה שיעשו הם רצונו יתברך, תעמדה חזק, שבעליכן יגדלו זקן ופאות ולא בלורית, ויתפללו במנין בכל יום, וילמדו תורה, ותצאנה להפצה ולפרסם אורו יתברך, לחזק ולעודד את נשמות ישראל, ואז יהיה לכן בית, שיהיה במה להתפאר, ויהיה הקדוש-ברוך-הוא בתוך ביתכן. אומרים חכמינו הקדושים (מדרש משלי, פרק ה', סימן י'): יהי מקורך ברוך, אשרי אדם [שהקדוש-ברוך-הוא בביתו], שאשתו מעירו, ותורתו מעירו, ופרנסתו מעירו; תראינה לחזק את בעליכן, ואז תוכחנה לאילו חיים נפלאים תזכינה, אל תתלוננה ותקבלנה וכו', אשר זה גורם אש ומדונה בבית, מחלקת ומריבות, עד שאחד הצדדים בורח, ואין יוצא מזה מאומה, רק שבירה והרס, עד שהילדים

מִסְתוֹכְבִּים יְתוֹמִים חַיִּים. וְאִם־כֵּן זֶה נִקְרָאת "אִשָּׁה
 כְּשֶׁרָה" — הָעוֹשֶׂה רְצוֹן בְּעֵלָהּ, וּמֵהוּ? שְׁעוֹשֶׂה
 רְצוֹן הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא. וְתִבְקֶשְׁנָה הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ
 יִתְבָּרַךְ, וְתִתְבַּוְּדֶנָּה לְפָנָיו, כִּי כָּל דְבוּר עוֹשֶׂה רֶשֶׁם
 גָּדוֹל בְּשָׁמַיִם, וְאֵל תִּזְלַזְלֶנָּה בָּזֶה; אֲשֶׁר־יִהְיֶה
 הַמְכַנִּיָּסָה דְבוּרִים אֵלּוּ בְּתוֹךְ לְבָהּ, וְאִז טוֹב לָהּ כָּל
 הַיָּמִים!

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!